

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (първи състав)

19 февруари 1998 година*

„Иск за отмяна – Внос на висококачествено говеждо (говеждо „Хилтън“) – Регламент (ЕИО) № 1430/79 – Член 13 – Решение на Комисията с отказ за освобождаване от вносни мита – Право на защита – Очевидна грешка при преценката”

По дело T-42/96

Euckeler & Malt AG, дружество учредено съгласно германското право, със седалище в Hilden (Германия), за което се явяват адв. Dietrich Ehle и адв. Volker Schiller, Rechtsanwälte, Кьолн, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. Marc Lucius, 6 Rue Michel Welter,

ищец,

подпомаган от

Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия, за които първоначално се явяват г-жа Stephanie Ridley, от Treasury Solicitor's Department, в качеството на представител, и впоследствие от г-н John Collins, от същия, в качеството на представител, подпомаган от г-н David Anderson, barrister, със съдебен адрес в Люксембург, в британското посолство, 14 Boulevard Roosevelt,

встъпила страна,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н Götz zur Hausen, юридически съветник, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на Carlos Gómez de la Cruz, от правния отдел, Wagner Centre, Kirchberg,

ответник,

относно иск за отмяна на Решение (К(95)3391 окончателно) на Комисията от 20 декември 1995 г., адресирано до Федерална република Германия относно иск за освобождаване от вносни мита,

Първоинстанционният съд на Европейските общности (първи състав),

в състав: г-н А. Saggio, председател, г-н В. Vesterdorf и г-н R.M. Moura Ramos, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, администратор,

като взе предвид писмената фаза на производството, както и заседанието на 26 ноември 1997 г.,

* Език на производството: немски.

постанови настоящото

Решение

Правни основания

1. Член 13, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 1430/79 на Съвета от 2 юли 1979 г. относно възстановяването или освобождаването от вносни или износни мита (ОВ L 175, стр. 1, по-нататък „Регламент № 1430/79”), изменен с член 1, параграф 6 от Регламент (ЕИО) № 3069/86 на Съвета от 7 октомври 1986 г. (ОВ L 286, стр. 1, по-нататък „Регламент № 3069/86”), гласи:

„Вносите мита могат да бъдат възстановени и от тях е възможно освобождаване в специални случаи ... в резултат на обстоятелства, при които на заинтересованото лице не могат да се припишат измама или очевидна небрежност.”

2. Съгласно член 4, параграф 2, буква в) от Регламент (ЕИО) № 3799/86 на Комисията от 12 декември 1986 г., който установява разпоредби за прилагане на член 4а, 6а, 11а и 13 от Регламент (ЕИО) № 1430/79 на Съвета относно възстановяването или освобождаването от вносни или износни мита (ОВ L 352, стр. 19, по-нататък „Регламент № 3799/86”) – „представянето, дори добросъвестно, на документи, които впоследствие е установено, че са подправени, фалшифицирани или неистински с цел осигуряване на преференциално тарифно третиране” само по себе си не е специален случай по смисъла на член 13 от Регламент № 1430/79.

3. Член 5, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 1697/79 на Съвета от 24 юли 1979 г. относно възстановяването на вносни или износни мита след декларирането, което не е било изискано от лицето, отговорно за плащането на стоките, вкарани за митническа процедура, включваща задължение за плащане на такива мита (ОВ L 197, стр. 1, по-нататък „Регламент № 1697/79”) гласи:

„Компетентните органи могат да се въздържат да предприемат действия за възстановяване на вносни или износни мита след декларирането, които не са събрани в резултат на грешка, допусната от самите компетентни органи, която не би могло да бъде проверена от заинтересованото лице, като последното е действало добросъвестно и е спазило всички изисквания, установени от действащите норми относно неговата митническа декларация...”

4. Съгласно член 2, параграф 1, буква а) от Регламент (ЕИО) № 2144/87 на Съвета от 13 юли 1987 г. относно митническите задължения (ОВ L 201, стр. 15, по-нататък „Регламент № 2144/87”), изменен с Регламент (ЕИО) № 4108/88 на Съвета от 21 декември 1988 г. (ОВ L 361, стр. 2), митническо задължение за внос е възникнало, когато стоките, които подлежат на облагане с вносно мито, са допуснати за свободна продажба на митническата територия на Общността. Член 3а предвижда, че това задължение възниква в момента, когато компетентните органи приемат влизането на стоките за свободна продажба.

5. На 12 октомври 1992 г. Съветът е приел Регламент (ЕИО) № 2913/92, който въвежда Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1, по-нататък „Митнически кодекс“), който влиза в сила на 1 януари 1994 г. Член 251, параграф 1 от Митническия кодекс отменя, конкретно, Регламенти № 1430/79, 1697/79 и 2144/87.

6. Член 239, параграф 1 от Митническия кодекс гласи:

„Вносите или износни мита могат да бъдат възстановени или е възможно освобождаване от тях в случаи ... в резултат на обстоятелства, при които на заинтересованото лице не може да се припише измама или очевидна небрежност. Случаите, в които тази разпоредба може да се прилага и с тази цел да се провежда процедура се определят в съответствие с правилата на Комитета. Възстановяването или освобождаването може да се постави в зависимост от специални условия.”

7. Регламент № 3799/86 е отменен от член 913 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 г., за определяне на разпоредби за предлагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 (ОВ L 253, стр. 1), считано от 1 януари 1994 г., датата на влизане в сила на Регламент № 2454/92.

8. Разпоредбата на член 907 от Регламент №2454/93 гласи:

„След консултация с експертна група, съставена от представители на всички държави-членки, заседаващи в рамките на Комитета, за да разгледат въпросния случай, Комисията взема решение дали разглежданият специален случай оправдава възстановяване или освобождаване, или не.

Това решение се взема в срок от 6 месеца от датата, на която случаят, посочен в член 905, параграф 2, е получен в Комисията. Ако Комисията счете за необходимо да изиска допълнителна информация от държавата-членка, за да стигне до решение, шестте месеца могат да бъдат удължени с период, равняващ се на този между датата, на която Комисията е изпратила искането за допълнителна информация, и датата, на която е получила тази информация.”

9. Член 904 от Регламента гласи:

„Не се прави освобождаване от вносни мита ..., ако единствените основания, посочени в искането за освобождаване, са:

...

в) представяне, с оглед получаване на преференциално тарифно третиране на стоки, декларирани за свободна продажба, на документи, за които впоследствие е установено, че са подправени, фалшифицирани или неистински, дори ако тези документи са представени добросъвестно.”

Фактическа обстановка на спора

10. През 1991 г. и 1992 г., вносът на висококачествено говеждо от Аржентина е подлежал на облагане с мито в размер на 20 %, в рамките на Общата митническа тарифа (вж. Регламент (ЕИО) № 2658/87 на Съвета от 23 юли 1987 г. относно

тарифната и статистическа номенклатура и Общата митническа тарифа (ОВ L 256, стр. 1), с последните изменения).

11. В допълнение към това мито, се налага и допълнителна такса внос. Размерът на таксата се определя редовно от Комисията, съгласно член 12 от Регламент (ЕИО) № 805/68 на Съвета от 27 юни 1968 г. за общата организация на пазара на телешко и говеждо месо (ОВ L 148, стр. 24, с последващите изменения). Към момента, когато се е състоял въпросният внос, таксата е била около 10 DEM на килограм.

12. От 1980 г., от Общността се изисква, Общото споразумение за митата и търговията („ГАТТ“), да се въведе годишна тарифна квота на Общността, освен вносните такси по отношение на говеждото и телешкото месо от Аржентина.

13. В изпълнение на тези задължения, Съветът е приел Регламент (ЕИО) № 3840/90 от 20 декември 1990 г. (ОВ L 367, стр. 6) и Регламент (ЕИО) № 3668/91 от 11 декември 1991 г. (ОВ L 348, стр. 3), които въвеждат тарифна квота на Общността за висококачествено, прясно, охладено или замразено месо от едър рогат добитък (говеждо „Хилтън“), което попада под кодове по КН 0201 и 0202, а за продуктите попадащи под кодове по КН 0206 1095 и 0206 2991 (по-нататък говеждо „Хилтън“) за 1991 и 1992 г. Единствено приложимата ставка на Общата митническа тарифа в размер от 20 % се е плащала за месо, внасяно по тази квота (член 1, параграф 2 от двата регламента).

14. За същите две години, Съветът също е приел Регламент (ЕИО) № 2329/91 от 25 юли 1991 г. (ОВ L 214, стр. 1) и Регламент (ЕИО) № 1158/92 от 28 април 1992 г. (ОВ L 122, стр. 5), въвеждащи като самостоятелна мярка специална квота за внос на висококачествено, прясно, охладено или замразено месо от едър рогат добитък, попадащо под кодове по КН 0201 и 0202, както и продукти, попадащи под кодове по КН 0206 1095 и 0206 2991. Тези регламенти са увеличили количествата, които могат да се внасят съгласно квотата „Хилтън“.

15. И накрая, през същия период, Комисията е приела Регламент (ЕИО) № 3884/90 от 27 декември 1990 г., който установява подробни правила за прилагането на разпоредбите за вноса, предвидени от Регламентите (ЕИО) № 3884/90 на Съвета и (ЕИО) № 3841/90 на Съвета за сектора с говеждо и телешко месо (ОВ L 367, стр. 129), както и Регламент (ЕИО) № 3743/91 от 18 декември 1991 г., установяващ подробни правила за прилагането на разпоредбите за внос, предвидени в Регламенти (ЕИО) № 3668/91 на Съвета и (ЕИО) 3669/91 на Съвета за сектора с говеждо и телешко месо (ОВ L 352, стр. 36) (наричани по-нататък „регламентите за прилагане“).

16. По квотата „Хилтън“, определени количества говеждо „Хилтън“ може да бъде внесено в Общността от Аржентина, без да се облага с такса. Предоставянето на тази привилегия зависи от представянето към момента на вноса на сертификат за автентичност, издаден от компетентния орган в държавата износител.

17. До края на 1991 г., „Junta Nacional de Carnes“ („Националният съвет за месото“) е отговарял за издаването на сертификатите за автентичност в Аржентина. Към края на 1991 г./началото на 1992 г., компетентността за издаване на сертификати

за автентичност се прехвърля на „Secretaría de Agricultura, Ganadería y Pesca” (Дирекция за селско стопанство, животновъдство и риболов). Единствено износители на говеждо, признати от аржентинските власти, получават такива сертификати за автентичност.

18. През 1993 г. Комисията е уведомена за вероятността сертификати за автентичност да се фалшифицират и е дала ход на разследване в сътрудничество с аржентинските власти.

19. В няколко случая, служители на Комисията са посетили Аржентина, за да проведат разследване съвместно с националните власти.

20. Първата мисия се е състояла от 8 до 19 ноември 1993 г. Резултатите от тази мисия са отразени в доклад от 24 ноември 1993 г. (по-нататък „доклада от 1993 г.”), който потвърждава наличието на нередности.

21. Според този доклад, аржентинските власти са повдигнали въпроса защо тези нередности не са били разследвани, когато говеждо „Хилтън” е внасяно в Общността. Точка 11 от доклада гласи: „... аржентинските власти подчертават, че дългогодишно те са представяли пред Комисията (Главна дирекция VI) редовно или не, списък на всички сертификати за автентичност за (говеждо „Хилтън”), издадени за предходните 10 дни, който съдържа определени подробности, като например аржентински износител, получател в Общността, общо и нето тегло и т.н. Според интервюираните лица, лесно би било въз основата на такъв списък да се сравнят данните с подробностите на сертификатите, представени при вноса на въпросните стоки, и да се идентифицират тези, които не съответстват на данните от списъка.”

22. Второто посещение в Аржентина се е състояло от 19 април до 6 май 1994 г. Според доклада от това посещение, с дата 17 август 1994 г. (по-нататък наричан „обобщения доклад”), над 460 аржентински сертификати за автентичност, представени през 1991 г. и 1992 г. са били подправени.

23. Ищецът е германска компания, която внася *inter alia*, и говеждо „Хилтън” от Аржентина от дълго време. Нейните търговски интереси се представляват в Аржентина от независима агенция Multiagrar Representaciones del Exterior, (по-нататък наричана „агенцията”). Задачата на агенцията е да събира оферти от различни кланици и да ги препраща на ищеца. През разглеждания период, ищецът е търсел говеждо „Хилтън” от няколко аржентински кланици, включително предприятието Manufactura de Carnes Vacunas, което е един от нейните най-големи доставчици. Впоследствие проведените от Комисията разследвания очевидно са разкрили, обаче, че голяма част от сертификатите за автентичност, придружаващи стоките, доставени от това предприятие, са били фалшифицирани.

24. Когато говеждото, внесено от ищеца, е пуснато за свободна продажба в Общността, то е било освободено от такси съгласно тарифната квота, след представяне на сертификатите за автентичност.

25. След като упоменатите по-горе фалшификации са разкрити, германските власти са поискали ищецът да заплати вносните мита след деклариране на стоките. Между 7 март и 23 август 1994 г., ищецът е получил искания за плащане, възлизащи общо на 11 422 736,45 DEM.

26. Вследствие на това, с писмо от 1 март 1995 г. ищецът е подал молба до компетентните германски митнически власти за освобождаване от вносни мита (наричана по-нататък „молба за освобождаване”).

27. Тази молба е подадена до Федералното министерство на финансите. С писмо от 25 юни 1995 г., Министерството е поискало Комисията да реши дали предоставянето на освобождаване от вносни мита е оправдано съгласно член 13 от Регламент № 1430/79. Това искане е получено от Комисията на 5 юли 1995 г.

28. На 2 октомври 1995 г. експертна група, съставена от представители на всички държави-членки, е провела среща, за да даде становище дали искането за освобождаване от вносни мита е добре обосновано съгласно член 907 от Регламент № 2454/93. Тъй като не на всички представители на държави-членки е изпратено копие от искането на ищеца преди тази среща, на заседанието въпросът е разгледан само временно. В резултат на това, Комисията е поискала от членовете на експертната група, да я информират писмено за тяхната окончателна позиция най-късно в срок до 25 октомври 1995 г.

29. С Решение от 20 декември 1995 г., адресирано до Федерална република Германия, Комисията е счела, че молбата за освобождаване не е обоснована (наричано по-нататък „оспорваното решение”).

Процедура и претенции на страните

30. С иск, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 22 март 1996 г., ищецът е завел дело за отмяна на оспорваното решение.

31. С молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 2 октомври 1996 г., Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия, е поискало да встъпи в делото, като подпомагаща страна, в полза на ищеца. С определение от 9 декември 1996 г., председателят на трети състав е дал разрешение за това искане.

32. С решение на Първоинстанционния съд от 2 юли 1997 г., е определен съдия-докладчик от първи състав и следователно, делото е възложено на този състав.

33. При изслушването на доклада на съдията докладчик, Първоинстанционният съд (първи състав) е взел решение да открие устните прения. С писмо от 13 октомври 1997 г., като процедурна мярка, той е поискал от страните да представят определени документи и да отговорят писмено на конкретни въпроси. Ищецът и Комисията са спазили това искане и са изпратили писма, постъпили в деловодството на Първоинстанционния съд съответно на 29 октомври и 5 ноември 1997 г.

34. Страните са представили устни аргументи и са отговорили на въпросите на Съда на заседание на 26 ноември 1997 г.

35. Ищецът претендира, че Съдът трябва:

- да отмени оспорваното решение;
- да осъди Комисията да заплати разноските.

36. Комисията претендира, че Съдът трябва:

- да отхвърли иска;
- да осъди ищеца да заплати разноските.

37. Обединеното кралство, встъпила страна, претендира, че Съдът следва да отмени оспорваното решение.

По същество

38. В подкрепа на своя иск, ищецът поставя пет искания, като твърди съответно погрешно правно основание на оспорваното решение, нарушаване на правото на защита, нарушение на член 239 от Митническия кодекс, или евентуално, нарушение на член 13 от Регламент № 1430/79, неизпълнение на задължение за представяне на мотиви и нарушаване на принципа на пропорционалността.

Първата претенция, която твърди погрешно правно основание на оспорваното решение

Аргументи на страните

39. Ищецът твърди, че Комисията неправилно е определила за правно основание на оспорваното решение член 239 от Митническия кодекс.

40. По настоящото дело, „отбелязването в регистрите”, тоест актът, с който компетентните органи са определили размера на вносните мита, се е случил, след като Митническия кодекс е влязъл в сила на 1 януари 1994 г., тъй като сметките за възстановяване са с дата март 1994 г. Чак след влизането в сила на Митническия кодекс, Комисията и германските митнически власти са узнали, че сертификатите за автентичност са били фалшифицирани, и в резултат на това, те са изискали възстановяване на вносните мита след митническото деклариране.

41. Освен това, от решението по съединените дела от 12 ноември 1981 г., *Salumi и др.* (212/80 до 217/80, *Recueil*, стр. 2735), става ясно, че нови съществени правила се прилагат към висящи дела, доколкото от техните условия и цел следва, че те следва да се прилагат. С отмяната на Регламент № 1430/79, законодателните власти на Общността, са възнамерявали само Митническия кодекс да се прилага от 1 януари 2004 г., дори и спрямо по-ранно поведение, за което все още не е постановено решение.

42. Изборът на приложимо право е важно от гледна точка на материалното право. Докато член 13 от Регламент № 1430/79 изисква наличието на „специални случаи”, то член 239 от Митническият кодекс се прилага и за случаи, които са резултат единствено от „обстоятелствата”. Условието за освобождаване на справедливи основания по този начин са облекчени, в съответствие със съдебната практика, според която решение, постановено на основания, свързани със справедливостта, не трябва да подлежи на изключително строги условия.

43. И накрая, ищецът припомня, че в неговата молба за освобождаване от 1 март 1995 г., той претендира, че член 239 от Митническият кодекс е бил приложен. Тъй като Комисията не е приела решение, което е действително от процесуална гледна точка в рамките на шестмесечния срок, предвиден в член 907 от Регламент № 2454/93, германските митнически власти е трябвало да уважат молбата за освобождаване, съгласно член 909 от този Регламент.

44. Комисията претендира, че член 13 от Регламент № 1430/79 е в сила към въпросния момент. Решителният момент за определяне на действието във времето на материалната норма е началното „вписване в сметките” (член 2 от Регламент № 1430/79 и 236 от Митническият кодекс).

45. Тъй като това събитие се е случило към датите на вноса, който е осъществен съответно през 1991 и 1992 г., тоест преди Митническият кодекс да е влязъл в сила, оспорваното решение правилно е прието с правно основание член 13 от Регламент № 1430/79.

Съображения на Съда

46. Не се спори по факта, че вносът, който е повод за спора, се е осъществил през 1991 и 1992 г.

47. Съгласно действащите към този момент норми, а именно Регламент № 2144/87 (вж. точка 4, по-горе), митническите задължения за внос възникват на датата, когато компетентните органи приемат влизането на въпросните стоки за свободна продажба.

48. Във всички случаи на внос, ищецът представя на германските митнически органи декларация за внос и заплаща мита в размер на 20 % съгласно член 2, параграф 1 от Регламент № 3840/90 от 20 декември 1990 г. и Регламент № 3668/91 от 11 декември 1991 г., упоменати по-горе. Първоначалните записи са съответно направени по сметките в размера на вносните мита, по смисъла на член 2 от Регламент № 1697/79, спрямо вноса, осъществен през 1991 и 1992 г. и е получена първоначална декларация.

49. Митническото задължение обхваща не само митата, но и въпросната такса (вж. точка 11, по-горе), тъй като освобождаването от тези мита косвено е било получено чрез представянето на фалшифицирани сертификати за автентичност към момента, когато е правена декларацията за внос.

50. Както Комисията правилно изтъква, датата, на която компетентните национални органи са взели решение за възстановяване на митата след декларацията, не е релевантна.

51. Наистина, ако се прави позоваване на тази дата, това би довело до положение, при което подобни действия на внос да бъдат третираны по различен начин, което би било несъвместимо с принципа за еднакво третиране (делото Salumi и други, упоменато по-горе, точка 14).

52. Освен това, последиците от всяко освобождаване от вносни мита се връщат към времето, когато митническото задължение е възникнало, тоест към момента, когато декларациите за внос са били първоначално приети.

53. Следователно, молбата за освобождаване е следвало да бъде проверена в светлината на материалните норми, действащи към момента, когато е осъществен въпросният внос и са приети стоките за свободно обръщение (вж., в същия смисъл, решение на Съда от 17 юли 1997 г., Pascoal & Filhos C-97/95, Recueil, стр. I-4209, точка 25). По този начин, в контекста на член 13 от Регламент № 1430/79, тя е трябвало да бъде проверена, без оглед на факта, че регламентът е бил отменен, когато на 1 януари 1994 г. Митническият кодекс е влязъл в сила.

54. Тъй като Митническият кодекс не предвижда никакви преходни разпоредби, за да се определи неговото действие във времето, трябва да се прилагат общите принципи за тълкуване.

55. В тази връзка, Съдът е счел, че въпреки че за процесуалните норми като правило се счита, че се прилагат за всички процедури, висящи към момента на влизането им в сила, това не е така при материалните норми. Обратно, тълкуването е, че материалните норми обичайно се прилагат към случаи, съществуващи преди тяхното влизане в сила, само ако от техните условия, цели или общ смисъл ясно следва, че те имат такова действие (делото Salumi и други, упоменато по-горе, точка 9).

56. Нищо в Митническият кодекс не подсказва, че материалната норма, съдържаща се в член 239 от него, има ретроактивно действие.

57. От предходното следва, че първото искане трябва да бъде отхвърлено.

Второто искане, в което се твърди нарушаване на правото на защита

Аргументи на страните

58. Второто искане има два аспекта. В първия аспект, ищецът твърди, че оспорваното решение е опорочено поради нарушение на съществено процесуално изискване, а именно, че Комисията не му е предоставила право на изслушване по време на административната процедура.

59. За да се осигури правната защита на ищеца, не е било достатъчно, че му е дадена възможност да представи аргументите си посредством националните власти. Трябвало е да му бъде дадена възможност, при процедурата пред Комисията, да представи своя случай и съответно да представи своето становище за съответните обстоятелства, а ако е необходимо, и за документите, взети

предвид от институцията на Общността (Решение на Първоинстанционния съд от 9 ноември 1995 г. T.346/94 *France-Aviation*/Комисия точка 32).

60. Ищецът за пръв път е научил, че Комисията го обвинява за явна небрежност по смисъла на член 13 от Регламент № 1430/79, когато е представена защитата. От Решението по делото *France-Aviation*/Комисия, упоменато по-горе, става ясно, че това твърдение включва комплексна преценка за законосъобразност, която изисква Комисията да даде на ищеца възможност да представи своето становище по въпроса, преди да се вземе решение; това не е направено по настоящото дело.

61. Възможността за упражняване на правото на защита непосредствено пред Комисията е особено важно при обстоятелства, като тези по настоящото дело, когато се твърди че засегнатото лице е виновно.

62. Във втория аспект на искането, ищецът твърди, че когато се е състояло изслушването, Комисията е следвало да попълни преписката по делото с всички документи, с които е разполагала, които е можело да се считат за релевантни, за да даде възможност впоследствие да се определи дали твърденията, че Комисията и аржентинските власти не са изпълнили техните задължения, са обосновани.

63. Според ищеца, процесуалните норми на член 878 и последващи от Регламент № 2454/93 разкриват сериозни пропуски от гледна точка на правната защита, тъй като тези разпоредби не предвиждат следните права и задължения: право на ищеца да упражнява своите права непосредствено пред Комисията на заседание, задължение на Комисията да уведомява ищеца преди да вземе своето решение за основни факти и съображения, за да може той да противопостави аргументи, и право на ищеца да изиска представяне на всички необходими документи.

64. С оглед на тези пропуски, ищецът счита, че и в настоящия случай следва да се приложи процедура, подобна на тази по въпросите на антидъмпинга.

65. И накрая, той отбелязва, че срещата между неговия адвокат и Комисията е била само една неформална среща, която освен това се е състояла преди подаването на молба до Комисията за освобождаване от вносни мита. Следователно, тази среща не е предложила същите гаранции за правна защита, като обичайното изслушване.

66. Тъй като оспорваното решение е прието в нарушение на правото на защита, то трябва да бъде отменено.

67. Комисията отрича да е нарушила правото на защита. Тя припомня, че Процедурния правилник понастоящем не предвижда участие на засегнатото лице в административната процедура пред Комисията. В тази връзка, следва да се отбележи, че в своето решение по делото *France-Aviation*/Комисия, упоменато по-горе, Съдът не е критикувал разпоредбите на Регламент № 2454/93, нито ги е счел за неадекватни.

68. Не може се приложи процедура, сходна на тази, установена за антидъмпинговите мерки. Съдът вече е постановил, че процедурата, прилагана по

настоящото дело, значително се различава от тази, която се прилага по отношение на антидъмпинговите мита (Решение на Съда от 6 юли 1993 г., *ST Control (Ротердам)* и *JCT Benelux/Комисия, C-121/91 и C-122/91, Recueil*, стр. I-3873, точка 52).

69. Въпреки това, следва да се посочи, че за разлика от случая, разгледан по делото *France-Aviation/Комисия*, упоменато по-горе, оспорваното решение не се основава на непълна преписка. И Комисията, и членовете на експертната група, определена по член 907 от Регламент № 2454/93 са разполагали не само с преписката, предоставена на Комисията от заинтересованата държава-членка, съгласно член 905, ал.1 от този Регламент, но и с молбата за освобождаване на ищеца.

70. В съответствие с изискванията, установени в съдебната практика, цялата информация, която ищецът е счел за съществена, е приложена по делото, към момента на приемане на оспорваното решение (Решения на Съда от 17 март 1983 г., *Control Data Белгия/Комисия, 294/81, Recueil*, стр. 911, от 13 ноември 1984 г., *Van Gend & Loos et Expeditiebedrijf Wim Bosman/Комисия, 98/83 и 230/83, Recueil*, стр. 3763, и *ST Control (Ротердам)* и *JCT Benelux/Комисия*, упоменато по-горе).

71. В това искане, ищецът пропуска да оцени целта на процесуалните гаранции във връзка с освобождаването от вносни мита. Единствената цел на тези гаранции е на вниманието на Комисията да се представят фактите и аргументите, считани за относими от ищеца, а не да бъде уведомен последния за мотивите, на които впоследствие Комисията може да основе своето решение.

72. Вярно е, че на заинтересованото лице трябва да се даде възможност да представи своето становище по документите, посочени от Комисията при приемане на нейното решение (Решение на Съда от 21 ноември 1991 г., *Technische Universität München, C-269/90, Recueil*, стр. I-5469, и Решение *France-aviation/Комисия*, упоменато по-горе), но това не означава, че то може да дава становище и по други документи.

73. Във всеки случай, адвокатът на ищеца е обсъдил делото с Комисията на няколко пъти, преди то да ѝ бъде предадено от Федерална република Германия. При тези обсъждания, ищецът вече е изразил своето становище относно освобождаването от вносни мита в светлината на своето особено положение.

Съображения на Съда

74. На първо място, трябва да се посочи, че административната митническа процедура за освобождаване от вносни мита включва два отделни етапа. Първият етап е на национално равнище. Заинтересованото лице трябва да представи своята молба за освобождаване пред националната администрация. Ако националната администрация счита, че не следва да се разрешава освобождаване, тя може съгласно правилата да приеме решение в този смисъл, без да представя молбата в Комисията. Такова решение може да се преразгледа от националните съдилища. Обратно, ако националната администрация има съмнения относно освобождаването или счита, че следва да се разреши освобождаване, тя трябва да

представи молбата за решение на Комисията. Вторият етап от процедурата по този начин е на ниво Общност и националните органи предоставят преписката, свързана със заинтересованото лице, на Комисията. След консултации с експертна група, съставена от представители на всички държави-членки, Комисията решава дали молбата за освобождаване е обоснована.

75. Регламент № 2454/93 предвижда само осъществяването на контакт между засегнатото лице и националната администрация, от една страна, и между националната администрация и Комисията, от друга страна (France-Aviation/Комисия, упоменато по-горе, точка 30). По този начин, според действащите норми, заинтересованата държава-членка е единственият партньор на Комисията. По-конкретно, процесуалните норми в Регламент № 2454/93 не възлагат никакво право на заинтересованото лице да бъде изслушано по време на административната процедура пред Комисията.

76. От друга страна, според установената съдебна практика, съблюдаването на правото на защита при всички процедури, които са започнати срещу дадено лице и които могат да доведат до неблагоприятна за това лице мярка, е основен принцип на правото на Общността, който трябва да бъде гарантиран, дори при липсата на правила, уреждащи въпросната процедура (от 12 февруари 1992 г., Pays-Bas и др./Комисия, C-48/90 и C-66/90, Recueil, стр. I-565, точка 44, и от 29 юни 1994 г., Fiskano/Комисия, C-135/92, Recueil, стр. I-2885, точка 39).

77. От гледна точка на свободата на преценка, с която се ползва Комисията при приемането на решение съгласно общата разпоредба, съдържаща се в член 13 от Регламент № 1430/79, още по-важно е, че спазването на правото на изслушване е гарантирано в процедури за освобождаване или възстановяване на вносните мита (Решение France-aviation/Комисия, упоменато по-горе, точка 34 и в същия смисъл, Решение Technische Universität München, упоменато по-горе, точка 14).

78. Принципът за съблюдаване на правото на защита изисква на всяко лице, което може да бъде неблагоприятно засегнато от решение, да се осигури положение, при което то ефективно може да представи своето становище, поне що се отнася до въпросите, отчетени от Комисията като основание за неговото решение (вж. в този смисъл Комисията/Lisrestal и др., точка 21, и делото Fiskano/Комисия, точка 40).

79. По въпросите на конкуренцията, установена съдебна практика е, че достъпът до преписката сам по себе си е тясно свързан с принципа за спазване на правото на защита. Наистина, достъпът до преписката е една от процедурните гаранции, предназначени да защитават правото на изслушване (Решения на Първоинстанционния съд от 18 декември 1992 г., Cimenteries CBR и др./Комисия, T-10/92, T-11/92, T-12/92 и T-15/92, Recueil, стр. II-2667, точка 38, и от 29 юни 1995 г., ICI/Комисия, T-36/91, Recueil, стр. II-1847 точка 69).

80. Тази съдебна практика може да се приложи към настоящото дело. Принципът за спазване на правото на защита по този начин изисква не само засегнатото лице да бъде поставено в положение, при което то ефективно да може да представи своята позиция по съответните обстоятелства, но и също то трябва да може да представи своето становище по документите, разгледани от институция на

Общността (Решения Technische Universität München, упоменато по-горе, точка 25, и France-aviation/Комисия, упоменато по-горе, точка 32).

81. Освен това, тъй като ищецът твърди, че Комисията е допуснала сериозни нарушения на нейните задължения да наблюдава квотата „Хилтън”, Съдът счита, че за да се упражнява ефективно правото на изслушване, Комисията трябва да осигури достъп до всички неуповителни официални документи, свързани с оспорваното решение, ако има искане за това. Наистина, документите, които Комисията не счита за релевантни, могат също да представляват интерес за ищеца. Ако Комисията може едностранно да изключва от административната процедура документи, които могат да са увреждащи за нея, това би представлявало сериозно нарушение на правото на защита на лице, което иска освобождаване от вносни мита (вж. в този смисъл, делото срещу Комисията, упоменато по-горе, СІІ точка 93).

82. По настоящото дело, Федералното министерство на финансите е стигнало до извод, в своето становище по молбата за освобождаване, издадено когато преписката е предадена на Комисията, че от страна на ищеца няма нито измама, нито явна небрежност.

83. Твърди се за пръв път в оспорваното решение, че ищецът не е положил дължимата грижа, като е пропуснал да приеме всички необходими предпазни мерки спрямо неговите контрагенти и посредници в Аржентина. По-конкретно, ищецът сам не е проверил тиражът на сертификатите за автентичност, издавани за него (съображение 22 от мотивите в преамбюла към решението), въпреки че той е имал възможност да вземе предпазни мерки (съображение 16).

84. В тази връзка следва да се припомни, че в точка 36 от решението си по делото France-Aviation/Комисия, упоменато по-горе, Съдът е сметнал, че когато Комисията е възнамерявала да се отклони от позицията, която е заета от компетентните национални органи за това дали засегнатото лице е виновно за явна небрежност, тя е била задължена да организира изслушване на ищеца. Такова решение включва комплекс правни оценки, които могат да бъдат осъществени единствено въз основа на всички релевантни факти.

85. Тази съдебна практика може да се приложи към настоящото дело, въпреки че само се твърди, че ищецът не е положил дължимата грижа. Наистина, Комисията се е позовала, *inter alia*, и на това твърдение, за да отхвърли молбата за освобождаване съгласно член 13 от Регламент № 1430/79, която обаче изисква липсата на „явна небрежност” на засегнатото лице.

86. При процедурата пред нея, Комисията не е дала на ищеца възможност да представи своя случай и ефективно да изложи своите възгледи за съответните обстоятелства, на които се позовават срещу него, като основание за оспорваното решение.

87. Въпреки че адвокатът на ищеца наистина се е срещал и разговарял с Комисията, тези обсъждания са се случили преди молбата за освобождаване да е представена пред Комисията. Следователно, чрез тях не може да се постигне

основната цел на правото на изслушване, тъй като Комисията не е приела временна позиция по молбата към този момент.

88. Следователно, оспорваното решение е прието в резултат административна процедура, която е опорочена, поради нарушаване на съществени процесуални изисквания. Искането, което претендира за нарушение на правото на изслушване, е достатъчно обосновано.

Третото искане, с което се твърди нарушение на член 239 от Митническият кодекс или като алтернатива, нарушение на член 13 от Регламент № 1430/79

Аргументи на ищеца и встъпилата страна

89. Ищецът твърди, че Комисията е допуснала очевидна грешка при оценката, като е използвала понятието „обстоятелства” по смисъла на член 239 от Митническият кодекс или „специални случаи” по смисъла на член 13 от Регламент № 1430/79.

90. Той счита, че Комисията не е взела в достатъчна степен предвид явните нарушения от страна на аржентинските власти и Комисията на техните задължения във връзка с прилагането и наблюдението на квотата „Хилтън”.

91. Член 13 от Регламент № 1430/79 и член 239 от Митническият кодекс представляват общи норми, предназначени да уреждат случаи, извън тези, които най-често възникват в практиката и за които е могло да се предвиди специална разпоредба при приемането на Регламент № 1430/79 и Митническият кодекс (Решения на Съда от 12 март 1987 г., *Cerealmangimi et Italgrani*/Комисия, 244/85 и 245/85, *Recueil*, стр. 1303, точка 10, и от 18 януари 1996 г., *SEIM*, C-446/93, *Recueil*, стр. I-73, точка 41).

92. Ищецът твърди, че и аржентинските власти, и Комисията не са изпълнили своите задължения.

- Задължения, за които се твърди, че не са изпълнени от аржентинските власти

93. Ищецът твърди, че съгласно регламентите за прилагане, от аржентинските власти се изисква да издават сертификати за автентичност, които гарантират произхода на въпросните продукти. Тези сертификати трябва да бъдат издавани от орган и да са снабдени с всички гаранции, които са необходими, за да се осигури правилното функциониране на квотата „Хилтън”.

94. Тъй като са предмет на международно споразумение, подписано от Общността, гаранциите, осигурени от аржентинските власти, по отношение на съставянето на сертификати за автентичност, са част от правния ред на Общността. Следователно, ищецът, като вносител, е имал право да допусне, че те ще бъдат спазени.

95. Ищецът критикува аржентинските власти *inter alia* за 1) определяне на нов орган, компетентен да издава сертификати за автентичност, като по този начин

създава обръкване за съответните правомощия на старите и новите органи, 2) представяне на кланици с празни, неномерирани сертификати за идентичност, 3) неиздаване на формуляри, отпечатани на хартия с воден знак, което е улеснило фалшифицирането, 4) липса на проверка на сертификатите за автентичност – за количество и съответствие на подписите при износа на стоките и 5) липса на проверка, дали месото в действителност е било говеждо „Хилтън”.

- Задължения, които се твърди, че не са изпълнени от Комисията

96. Ищецът твърди, че Съветът е възложил на Комисията задачата по подходящ начин да организира и наблюдава функционирането на квотата „Хилтън” и по-специално да приеме правилник за прилагането Ж, т.е. разпоредби, гарантиращи вида, произхода и източника на стоките.

97. От тази основна задача възникват три задължения. Според ищеца, Комисията е трябвало, на първо място, да гарантира, че са спазени предприятията, представени от аржентинските власти по отношение на издаването на сертификати за автентичност (вж. например член 2, параграф 5 и член 3 и 4 от Регламент № 3884/90 от 27 декември 1990 г., упоменат по-горе), което тя не е направила. На второ място, Комисията е трябвало във възможно най-голяма степен да включи държавите-членки при наблюдение на системата. На трето място, самата Комисия е длъжна да гарантира, че е спазена системата за внос, в съответствие с принципа за добро управление и дължима грижа.

98. Ищецът твърди, освен това, че Комисията е пропуснала да изпрати на националните власти имената и образците от подписите на лицата, които имат право да подписват сертификати за автентичност. Комисията не е публикувала тези подробности в Официалния вестник на Европейските общности. И накрая, тя не е уведомила националните власти за серийните номера на сертификатите за автентичност, които е трябвало да Ж бъдат съобщени от аржентинските власти.

99. Тези пропуски са попречили на националните власти ефективно да проверят истинността на сертификатите за автентичност при вноса на стоките. В повечето случаи, фалшификациите е можело да бъдат разкрити чрез просто сравнение на подписите.

100. Освен това, самата Комисия не е наблюдавала по подходящ начин вноса на говеждо „Хилтън”. И аржентинските органи, и компетентните органи на държавите-членки са предоставяли на Комисията на всеки 10 дни, и най-късно в 14-дневен срок, информация за количествата говеждо „Хилтън”, което е изнесено и съответно внесено със сертификати за автентичност. Въз основа на тези списъци, Комисията е била в състояние да извърши обикновено сравнение на количествата, изнесени от Аржентина със сертификат за автентичност и количествата, пуснати за свободна продажба в Общността. Комисията обаче не е направила това.

101. Освен това, през 1989 г., Комисията вече е имала възможност да установи, че квотата е значително надвишена. Ако тя е била проучила тези нередности на този етап, би могла да предотврати вноса на допълнителните количества, свързан с фалшифициране на сертификати за автентичност през 1991 и 1992 г. Липсата на

загриженост у нея към онзи момент се потвърждава от факта, че тя не е реагирала на подозренията за нередовности, които според директора на Zollkriminalamt Köln (Митническа служба за борба с измами, Кьолн), вече са съществували през 1985 г.

102. Неспазването на тези задължения от страна на Комисията и аржентинските власти представлява или обстоятелство по смисъла на член 239 от Митническият кодекс, или специален случай по смисъла на член 13 от Регламент № 1430/79, което следва да доведе до освобождаване от вносни мита.

103. Търговският риск не включва и разглежданата в настоящото дело фалшификация. Нарушенията, които могат да се припишат на аржентинските власти и Комисията, всяко по отделно и като цяло, са толкова сериозни, че те значително надхвърлят този риск. Решението по делото Van Gend & Loos and Expeditiebedrijf Wim Bosman/Комисия, упоменато по-горе, не може да се приложи към настоящото дело поради няколко причини. Първо, фалшифицирането на сертификати за автентичност е станало възможно в резултат на упоменатите по-горе нарушения. Второ, дори и чрез полагане на най-голяма грижа, ищецът не би могъл да се защити срещу фалшифициране, извършено от износителите. Трето, нормално е да се допусне, че сертификатите за автентичност са истински.

104. Неправилно е да се твърди, във връзка с член 904, буква в) от Регламент № 2454/93, че очакванията за валидност на сертификата за автентичност не са защитени. Тази разпоредба само посочва, че няма да се прави освобождаване от вносни мита, ако единственото основание в подкрепа на молбата за освобождаване е представянето на документи, за които впоследствие е установено, че са подправени или фалшифицирани, дори ако тези документи са представени добросъвестно. Но настоящият случай не е такъв, тъй като ищецът се е позовал и на няколко други основания. В тази връзка, Комисията неправилно основава решението на Съда от 11 декември 1980 г., Asampora (827/79, Recueil, стр. 3731).

105. Въпросните правила предоставят на Комисията само свобода на преценка в определени граници, а не пълна свобода на действие (Van Gend & Loos and Expeditiebedrijf Wim Bosman/Комисия, упоменато по-горе, точка 17). Тази свобода следва да се прилага много ограничително в настоящия случай, тъй като обстоятелствата, на които се позовава ищецът, представляват, между другото, и нарушения, които могат да се припишат на Комисията.

106. В отговор на твърдението на Комисията в нейна защита, че второто условие на член 13 от Регламент № 1430/79 не е изпълнено, ищецът твърди, че това е нова претенция, която трябва да бъде отхвърлена.

107. Във всеки случай, той отрича от негова страна да е проявена явна небрежност. Той счита, че не е могъл да провери валидността на сертификатите за автентичност. Тъй като сертификатите са били подпечатани и подписани, не е имало съмнение за тяхната автентичност. Възможността за фалшификации в Аржентина дори не е била упоменавана към въпросния момент. Нещо повече, агенцията, която е действала като посредник на ищеца в Аржентина, по никакъв

начин не е участвала в подаването на молби или издаване на сертификати за автентичност.

108. Търговският опит на ищеца не означава, че той не е задължен да издирва и проучва фалшифицирани документи. По отношение на трансферите по сметка в Нидерландия, обичайна практика е при износната търговия, да се плащат суми по чуждестранна сметка, определена от доставчика. Следователно, на това основание, не може да се направи извод, че стоките са придружени с фалшифициран сертификат за автентичност.

109. От страна на Обединеното кралство се твърди, че Комисията е допуснала грешка, като е счела, че член 13 от Регламент № 1430/79 не е приложим, или като алтернатива, че тя е използвала правото на преценка, предоставено Ж съгласно тази разпоредба, по очевидно грешен начин.

110. Оспорваното решение е опорочено без съмнение, тъй като Комисията не е отчела в достатъчна степен факта, че тя сама е допринесла за проблемите на ищеца. Мотивите и изводите в оспорваното решение са очевидно погрешни, доколкото Комисията е била длъжна спрямо търговците да разкрие измамата и не е изпълнила задължението си за наблюдение, съгласно разпоредбите за прилагане.

111. От гледна точка на отговорността, поета от Комисията за надзор и наблюдение на квотата, и неизпълнението на задължения от нейна страна при осъществяването на тази отговорност, липсва правно основание за отказа да се разреши освобождаване. Резултатът от този отказ е бил да накаже изцяло невинни търговци, което е в пряко противоречие с общата цел на член 13 от Регламент № 1430/79.

Аргументи на ответника

112. Комисията твърди, че тя има достатъчно основание да счита, че фактите по настоящото дело не представляват специален случай, който оправдава освобождаването от вносни мита.

113. Тя се позовава на Решенията на Съда от 1 април 1993 г., *Hewlett Packard France* (C-250/91, Recueil, стр. I-1819, точка 46), и от 14 май 1996 г., *Faroe Seafood* и др. (C-153/94 и C-204/94, Recueil, стр. I-2465, точка 83), че условията, посочени в член 13 от Регламент № 1430/79, трябва да се оценят в светлината на член 5, параграф 2 от Регламент № 1697/79.

114. Ясно е, че освобождаването от вносни мита е оправдано, само ако са изпълнени трите кумулативни условия, посочени в тази разпоредба: задълженията не трябва да са събрани в резултат на грешка, допусната от компетентните органи, засегнатото лице трябва да е действало добросъвестно, тоест то не е могло да открие грешката, допусната от компетентните органи, и то трябва да е спазило всички условия, установени от действащите норми, по отношение на неговата митническа декларация (вж. също член 200, параграф 2, буква б) от Митническият кодекс). В този контекст, обратно на становището на ищеца, тези две разпоредби като цяло могат да се сравняват, тъй като те преследват една и съща цел (*Hewlett Packard France*, упоменато по-горе, точка 46)

и дори са взаимно заменяеми (Решение на Първоинстанционния съд от 5 юни 1996 г., *Günzler Aluminium*, T-75/95, *Recueil*, стр. II-497).

115. Тези условия трябва да се тълкуват стриктно, за да се гарантира единното прилагане на правото на Общността (Решение на Съда от 27 юни 1991 г., *Mecanarte*, C-348/89, *Recueil*, стр. I-3277, точка 33).

116. По настоящото дело, компетентните органи наистина са допуснали грешка по смисъла на член 5, параграф 2 от Регламент № 1697/79. Легитимните очаквания на засегнатото лице получават защита, само ако самите компетентни органи са дали основание за неговите очаквания. Грешката трябва да може да се припише на актове на компетентните органи (Решения *Hewlett Packard France*, упоменато по-горе, точка 16, *Faroe Seafood* и др., упоменато по-горе, точка 91, и *Mecanarte*, упоменато по-горе, point 23). Не такъв е случаят, когато компетентните органи са били заблудени от неверни декларации от износители, чиято валидност те не следва да проверяват или преценяват.

117. Този подход също следва от член 4, параграф 2, буква в) от Регламент № 3799/86 и член 904, буква в) от Регламент № 2454/93. Съгласно тези разпоредби, добросъвестното представяне на фалшифицирани документи само по себе си не представлява специален случай, който дава основание за освобождаване. Фактът, че германските митнически органи първоначално са приели сертификатите за автентичност за валидни, не е могло да накара ищеца да има легитимни очаквания (Решение *Faroe Seafood* и др., упоменато по-горе, точка 93).

118. Комисията изтъква, че от съдебната практика става ясно, от една страна, че Общността не трябва да търпи неблагоприятните последици от неправилните действия на доставчиците на нейните граждани, и от друга, че като пресмята предимствата от търговията със стоки, които е вероятно да се ползват с тарифни облекчения, всеки благоразумен търговец, познаващ правилата, трябва да може да оцени рисковете, присъщи на пазара, на които смята да действа, и да ги приеме като обичайни търговски рискове (*Asamproa*, точка 8 и *Pascoal & Filhos*, точка 59, упоменати по-горе). Като твърди, че аржентинските власти са имали „задължение да гарантират“, ищецът неправилно се опитва да избегне последиците от тази съдебна практика.

119. Основанията за оспорване, посочени от ищеца, не са от такъв характер, че да премахнат или ограничат търговския риск, на който той е изложен (вж. също Решение *Van Gend & Loos and Expeditiebedrijf Wim Bosman*/Комисия, упоменато по-горе, точки 16 и 17). Единствената цел на системата за надзор е да гарантира, че само месо, внесено в рамките на квотите, се ползва от освобождаване от такси. Относно задължението да се гарантира произхода на стоките и задължението на компетентните органи да осигурят гаранции за правилното функциониране на въпросните правила, тези задължения не могат да се считат за гаранция срещу риск от фалшифициране, от която вносителят се ползва. Следователно, Комисията няма задължение по отношение на търговците.

120. Поведението на Комисията при надзора на използването на квотата „Хилтън“, което се критикува от ищеца, не може да се счита за специален случай по смисъла на съответните правила. Комисията изрично отхвърля твърденията, че

тя самата е отговорна за това, че е дадена възможност за фалшифициране на сертификати за автентичност. Липсва причинно-следствена връзка между нейното поведение и произхода на вносните такси.

121. В отговор на твърденията, че не е направила всичко по силите Ж, за да предотврати нередности, Комисията също оспорва, че съгласно действащата към въпросния период система, тя не е била информирана за броя на сертификатите за автентичност, издавани от аржентинските власти преди края на календарната година. Следователно, всяко превишаване на квотите би могло да бъде открито едва към края на въпросната година или в началото на следващата, и не е могло да бъде предотвратено.

122. Освен това, сравнението не би било лесно. От една страна, не е задължително износът да се е осъществил по същото време, когато аржентинските власти са изпратили уведомлението. От друга страна, посочването в сертификата на евентуална държава-членка вносител не е обвързващо, което означава, че стоките често се внасят в държава-членка, която е различна от тази, посочена в сертификата.

123. През 1989 г. квотите действително са превишени. От друга страна, това може да се обясни с объркване на сертификати за автентичност, свързани с друг внос на месо. Когато Комисията е получила информацията, през 1993 г. относно фалшифицирането на сертификати за автентичност, тя е реагирала незабавно. Следователно, не може да става въпрос за сериозна небрежност от нейна страна.

124. При липсата на грешка от страна на компетентните органи, следователно, първото от трите кумулативни условия, посочени в член 5, параграф 2 от Регламент № 1697/79 (вж. точка 113 по-горе), не е изпълнено.

125. Второто условие, а именно засегнатото лице да е действало добросъвестно, също не е изпълнено. Обратно на твърденията на ищеца, съображения 17 и 21 от мотивите в преамбюла на оспорваното решение вече са упоменали липсата на положена грижа от страна на ищеца.

126. Според Комисията, фалшифицирането на сертификати за автентичност е могло да се открие, ако ищецът ги е прегледал внимателно. Ищецът е получил оригиналните сертификати за автентичност чрез своята агенция в Аржентина. Ако е имал някакво съмнение за тяхната валидност, той е бил длъжен да се увери, че те са валидни (Решения Hewlett Packard France, упоменато по-горе, точка 24, и Faroe Seafood и др., упоменато по-горе, точка 100, упоменати по-горе).

127. Комисията има съмнения относно правилността на претенцията на ищеца, че той изобщо не е имал възможност да провери валидността на сертификатите. Първо, тя посочва, че ищецът се представлява в Аржентина от агенция. На следващо място, относно неговия търговски опит като вносител на говеждо и неговото познаване на действащата квотна система, ищецът е бил в състояние да предприеме стъпки, за да предотврати използването на фалшифицирани сертификати за автентичност.

128. И на последно място, Комисията изтъква, че ищецът е направил няколко парични превода до компания, установена в Нидерландия, клон на аржентинска компания, която понастоящем е изчезнала. По общо мнение, доставчиците може да са искали плащането да се направи в чуждестранни банкови сметки. Необичайно е обаче вносител да заплаща за стоки, доставени от износител с парични преводи по сметка, която е собственост на друго лице, когато не е сигурно, че получателят на плащането в действителност съществува. Освен това, фалшификациите в голяма степен могат да се припишат на предприятие *Manufactura de Carnes Vacunas*, един от най-големите доставчици на ищеца (вж. точка 23 по-горе). С оглед тези съображения, Комисията се съмнява, че ищецът е положил дължимата грижа.

Съображения на Съда

129. Ищецът е претендирал, че са налице не само „обстоятелства“ по смисъла на член 239 от Митническият кодекс, но и като алтернатива „специални случаи“ по смисъла на член 13 от Регламент № 1430/79, които биха дали основание на Комисията да разреши освобождаване от вносни мита.

130. Тъй като член 13 от Регламент № 1430/79 е бил в сила към въпросното време (вж. точка 53, по-горе), в контекста на тази претенция е необходимо да се установи дали оспорваното решение е прието в нарушение на тази разпоредба.

131. Член 13, параграф 1, изменена с Регламент № 3069/86, гласи че „вносните мита могат да бъдат възстановявани или от тях да се разрешава освобождаване в специални случаи, различни от тези, посочени в раздели А- Г, които са резултат от обстоятелства, при които на засегнатото лице не може да се припише измама или явна небрежност“.

132. Според установената съдебна практика, член 13 представлява обща норма, предназначена да урежда случаи, различни от тези, които възникват най-често в практиката, и за които може да се създаде специална норма при приемането на Регламент № 1430/79 (Решения *Cerealmangini and Italgrani*/Комисия, упоменато по-горе, точка 10 и *SEIM*, упоменато по-горе, точка 41). Тя е предназначена да се прилага и в случаи, когато обстоятелствата, характеризиращи връзката между търговец и администрация, са от такъв характер, че би било несправедливо от търговеца да се изисква да понесе загуба, която нормално не би възникнала (Решение на Съда от 26 март 1987 г. *Coopérative Agricole d'Approvisionnement des Aviron*s 58/86, *Recueil*, стр. 1525, точка 22).

133. Следователно, Комисията трябва да прецени всички факти, за да определи дали те представляват специален случай по смисъла на тази разпоредба (вж. в този смисъл, Решение на Съда от 15 май 1986 г., *Oryzomyli Kavallas* и др./Комисия, 160/84, *Recueil*, стр. 1633, точка 16). Въпреки че се ползва със свобода на преценката в това отношение (Решение *France-Aviation*/Комисия, упоменато по-горе, точка 34), от нея се изисква да упражнява това правомощие, като действително балансира от една страна, интереса на Общността да гарантира спазването на митническите разпоредби и от друга страна интереса на вносителя, действащ добросъвестно, да не пострада извън обичайния търговски риск. Следователно, когато проверява дали дадена молба за освобождаване е

обоснована, тя не може просто да разгледа поведението на вносителите. Тя трябва също така да оцени влиянието на собственото си поведение върху получената се ситуация, дори ако тя има вина за нея.

134. При условие, че двете условия, посочени в член 13 от Регламент № 1430/79, са изпълнени, а именно наличието на специален случай и липсата на измама или явна небрежност от страна на засегнатото лице, това лице има право да му бъдат възстановени или да бъде освободено от вносни мита, тъй като да сметне друго би лишило тази разпоредба от ефективността Ж (вж., по отношение на приложението на член 5, параграф 2 от Регламент № 1679/79, Решения на Съда Mecanarte, упоменато по-горе, точка 12, от 4 май 1993 г., Weis, C-292/91, Recueil, стр. I-2219, точка 15, и Faroe Seafood и др., упоменато по-горе, точка 84).

135. Следователно, Съдът трябва да отхвърли аргумента на Комисията, че освобождаването от вносни мита е оправдано, само ако трите кумулативни условия, определени в член 5, параграф 2 от Регламент № 1697/79, са изпълнени, а именно: митата не трябва да са събрани в резултат от грешка, допусната от компетентните органи, заинтересованото лице трябва да е действало добросъвестно, тоест да не е могло да открие грешката, допусната от компетентните органи, и то трябва да е спазило всички разпоредби, установени от действащите норми по отношение на неговата данъчна декларация.

136. Въпреки че Съдът е сметнал, че член 13 от Регламент № 1430/79 и член 5, параграф 2 от Регламент № 1697/79 преследват една и съща цел, а именно да ограничат плащанията на вносни и износни мита след митническа декларация само за случаите, когато това плащане е оправдано и е съгласно основен принцип, какъвто е защитата на легитимни очаквания (Решение Hewlett Packard France, упоменато по-горе, точка 46), той не счита, че тези две разпоредби могат да бъдат приравнени.

137. Той просто е преценил, че въпросът дали грешката на компетентните органи е могла да бъде открита по смисъла на член 5, параграф 2 от Регламент № 1697/79 е свързан с наличието на очевидна грешка или измама по смисъла на член 13 от Регламент № 1430/79, и че условията, поставени от последната разпоредба следователно трябва да се оценят в светлината на условията, определени в член 5, параграф 2.

138. Дори ако компетентните органи не са допуснали грешка по смисъла на член 5, параграф 2 от Регламент № 1697/79, следователно, това не изключва автоматично възможността засегнатото лице да се позовава, като алтернатива, на член 13 от Регламент № 1430/79 и да претендира, че е налице специален случай, който оправдава освобождаване от вносни мита.

139. Аргументът на Комисията не зачита целта на двете разпоредби. Докато разпоредбата на член 5, параграф 2 от Регламент № 1697/79 е предназначена да защитава легитимните очаквания на засегнатото лице за това, че цялата информация и критерият, на който се основава решението дали да се разреши възстановяване на мита, са верни (Решение Faroe Seafood и др., упоменато по-горе, точка 87), то разпоредбата на член 13 от Регламент № 1430/79 представлява обща разпоредба, както се припомня по-горе. Последната разпоредба би загубила

качеството си на обща разпоредба, ако условията, установени в член 5, параграф 2, трябва да бъдат изпълнени във всеки случай.

140. За да определи дали Комисията е допуснала очевидна грешка при оценката, като е сметнала, че условията, поставени в член 13 от Регламент № 1430/79, не са изпълнени в настоящия случай, тя на първо място е необходимо да провери второто условие, свързано с липса на измама или явна небрежност от страна на ищеца и чак тогава- и първото условие относно наличието на специален случай.

- Липса на измама или явна небрежност

141. Ищецът не е обвинен в измама. В отговор на въпрос от Съда, Комисията изрично е потвърдила на заседанието, че тя не твърди, че ищецът по някакъв начин е участвал във въпросните фалшификации.

142. Освен това, не може да се счита, че е налице и явна небрежност. Наистина, и от документите по делото, и от устните аргументи, изложени пред Съда, става ясно, че ищецът не е бил наясно с фалшификациите или нередностите в сертификатите за автентичност, докато Комисията не е започнала разследване през 1993 г. (вж. точка 18 по-горе).

143. По отношение на начина, по който са фалшифицирани сертификатите, трябва да се отбележи, че като общо правило, при всеки износ се изготвят два екземпляра от сертификат за автентичност, и двата с един и същ сериен номер. Съгласно член 4 от двата правилника за прилагане, и двата екземпляра са подпечатани, очевидно от една и съща институция, която ги издава, и са подписани.

144. Те съдържат идентична информация за дата и място на издаване, аржентински износител, получател в Общността, плавателен съд, на който ще бъдат изнесени стоките. Единствената разлика в информацията на двата екземпляра е свързана с посоченото тегло, както Комисията потвърждава в отговор на въпрос, зададен от Съда. В екземпляра, озаглавен „duplicado” („дубликат”), който е предназначен за аржентинските власти, е посочено значително по-малко тегло, отколкото в оригиналния сертификат, представен на вносителя. Докато екземпляра „duplicado” е посочвал тегло от порядъка на 600 до 2000 kg., теглото, посочено на оригиналния екземпляр, което съответства на действително изнесените количества в Общността, е от порядъка на 10 000 kg. В тази връзка, Съдът отбелязва, че през въпросния период, говеждото „Хилтън” обичайно е било транспортирано в контейнери с капацитет около 10 000 kg.

145. Освен това, на заседанието, Комисията се е усъмнила и за идентичността на подписите на двата екземпляра на сертификата.

146. От друга страна, сравнението на въпросните подписи показва, че те са на пръв поглед идентични, или поне много подобни. По същия начин, подписите на сертификатите за автентичност, донесени на ищеца на пръв поглед изглежда, че съответстват на образците от подписите на лицата, които са упълномощени да подписват, които образци от подписите са изпратени на Комисията от

аргентинските власти през 1991 и 1992 г. Във всеки случай, тъй като Комисията не е разпространила тези образци от подписи до държавите-членки или до вносителите, нито ги е публикувала в Официалния вестник, ищецът не е разполагал с ефективен способ да провери истинността на подписа на сертификата за автентичност, когато го е получил.

147. Според обобщения доклад, съставен от Комисията, „фактът, че формулярите не са предварително номерирани, че броят на формулярите не е взет предвид и че износителите сами са попълвали формулярите е окуражило” фалшифицирането на документите. Освен това, според доклада от 1993 г., в рамките на няколко месеца след замяната на Junta Nacional de Carnes с Secretaría de Agricultura, Ganadería y Pesca, като компетентен орган, който да издава сертификати за автентичност (вж. точка 17, по-горе), някои търговци са се възползвали от факта, че правомощията и процедурите не са ясно определени, като са злоупотребили с действащите разпоредби.

148. Различни подробности от документите, представени пред Съда, подсказват, че компетентният аргентински орган е изготвял сертификати със сериен номер за малко тегло, завеждал е този сертификат и е предоставял сертификат със същия сериен номер, подпечатан и подписан, но без посочено количество, на някои аргентински кланици. Тогава кланиците са имали възможност да впишат по-големи количества, съответстващи на действително изнасяния тонаж. Обобщеният доклад също стига до извода, че служители от аргентинските митнически и ветеринарни служби трябва да „са си затваряли очите”, когато стоките са били натоварвани.

149. По отношение на агенцията на ищеца в Аржентина, чиято задача се е състояла в това да събира оферти от различните кланици и да ги препраща на ищеца за одобрение, от устните аргументи, представени пред Съда, става ясно, че тя не е имала достъп до екземплярите „duplicado”, които показват по-ниско тегло. Тя е разполагала само със сертификатите, придружаващи стоките, които на пръв поглед са били изготвени в съответната и подходяща форма.

150. В отговор на писмените въпроси на Съда, ищецът е представил откъс от изявление, направено от собственика на агенцията пред Landgericht (Районен съд), Хамбург. Според този документ, собственикът към онзи момент „напълно не наясно с произхода и използването на фалшифицирани и/или подправени сертификати за произход от ... износители на говеждо „Хилтън” или „за съществуването на периоди за предположение” по отношение на фалшификацията.

151. Имайки предвид предходното, трябва да се признае, че това, че ищецът не е открил въпросните фалшификации е логично, тъй като той не е имал възможност да осъществи такава проверка.

152. Спрямо методите за плащане, посочени от Комисията в подкрепа на становището, че ищецът е действал недобросъвестно, от изявленията, направени от собственика на агенцията пред Landgericht, Хамбург, става ясно, че паричните преводи са направени от ищеца, след като агенцията е потвърдила с факс, че тя е получила цялата документация, необходима за експедиция по определения начин.

153. Освен това, ищецът е установил, че паричните преводи по сметки в Нидерландия не представляват изключение. Той твърди и това не се оспорва от Комисията, че в международната търговия е обичайно износител в трета страна да иска плащането да се направи по сметки в Нидерландия, Швейцария или Съединените щати.

154. И накрая, по отношение на цените, които са платени от ищеца за въпросното месо, трябва да се отбележат две неща.

155. На първо място, не се оспорва, че, тъй като в рамките на квотата „Хилтън” не се плащат такси за внос, то цените, платени за говеждо „Хилтън”, са високи, отколкото тези за говеждо, продавано без сертификат за автентичност. В тази връзка, ищецът е претендирал, като това не се оспорва от Комисията, че разликата между цените за двата вида месо съответства приблизително на таксите, които се плащат при вноса на друго говеждо, а не на говеждо „Хилтън”.

156. Второ, Комисията не е оспорила претенцията на ищеца, че цените, платени за внесеното говеждо със сертификати за автентичност, за които по-късно е установено, че са фалшифицирани, са на приблизително същите равнища, като тези, плащани за говеждо „Хилтън”, снабдено с истински сертификати.

157. Тези констатации илюстрират добросъвестността на ищеца към момента на вноса.

158. Въпреки че е вярно, че първоначалното разделяне на квотата между аржентинските кланици е публикувано в Аржентина, системата за разделяне на квотата „Хилтън” не е била ясна за трети страни. Съгласно обобщения доклад, имало е пазар на квоти, на който различни кланици са могли да закупят неизползвани квоти; това е признато от Комисията на заседанието. Следователно, не е установено, че ищецът е бил в състояние да определи точните квоти, разпределени измежду неговите контрагенти.

159. Тъй като начинът, по който той е сключил договор за покупка и е осъществил въпросния внос, представлява стандартна търговска практика, Комисията е следвало да докаже, че ищецът е виновен за явна небрежност.

160. Комисията дори не се е опитала да представи такова доказателство. Наистина, в отговор на въпрос, зададен от Съда в този смисъл на заседанието, тя само е повторила твърденията, съдържащи се в оспорваното решение, че ищецът не е положил дължимата грижа, като не е взел всички необходими предпазни мерки по отношение на неговите контрагенти и посредници в Аржентина и като не е проверил сам тиража на сертификатите за автентичност, получени от тях.

161. Предвид всичко упоменато по-горе, трябва да се счита, че поведението на ищеца не представлява явна небрежност по смисъла на член 13 от Регламент № 1430/79.

- Наличие на специален случай

162. Съгласно релевантната правна уредба и установената съдебна практика, представянето, с цел постигане на преференциално тарифно третиране на стоки, декларирани за свободна продажба, на документи, за които впоследствие е установено, че са фалшифицирани, само по себе си не представлява специален случай, който оправдава освобождаването от вносни мита, дори ако тези документи са представени добросъвестно (член 4, параграф 2, буква в) от Регламент № 3799/86 и член 904, буква в) от Регламент № 2454/93; Решенията Van Gend & Loos and Expeditiebedrijf Wim Bosman/Комисия, упоменато по-горе, точка 16, Asanora, упоменато по-горе, точка 8 и Pascoal & Filhos, упоменато по-горе, точки 57 - 60).

163. По настоящото дело, обаче, ищецът не само претендира, че към момента на въпросния внос той е представил фалшифицирани документи добросъвестно. Той основава своята молба за освобождаване от вносни мита основно на сериозни нарушения от страна на Комисията и на аржентинските власти при наблюдението на прилагането на квотата „Хилтън”, които са улеснили фалшификациите.

164. Следователно, обратно на твърдението на Комисията, упоменатите по-горе разпоредби не изключват възможността за освобождаване от вносни мита.

165. Съгласно член 155 от Договора и принципа за добро управление, Комисията е била длъжна да осигури правилно приложение на квотата „Хилтън” и да гарантира, че тя не се надвишава (вж. в този смисъл Решение на Съда от 15 януари 1987 г., Krohn/Комисия, 175/84, Recueil, стр. 97, точка 15).

166. Това задължение за наблюдение също произтича от правилниците за прилагане. Член 6, параграф 1 от двата регламента гласи, че: „Държавите-членки уведомяват Комисията за всеки 10-дневен период, и не по-късно от 15 дни след изтичането на този период, за количествата продукти, посочени в член 1, които са пуснати за свободна продажба, разпределени според държава на произход и код по Комбинираната номенклатура”. Това изискване би било безсмислено, ако то не е скрепено със задължение на Комисията да проверява дали квотата е правилно прилагана.

167. Освен това, от доклада от 1993 г. става ясно, че аржентинските власти са изпращали на Комисията, редовно или не, списъци на сертификатите за автентичност, издадени за последните 10 дни, преди списъците да бъдат изпратени, в които се посочват между другото аржентинският износител, получателят в Общността, общото и чистото тегло. Аржентинските власти също така са изпращали имената и образци от подписите на аржентинските служители, упълномощени да подписват сертификатите за автентичност.

168. Следователно, трябва да се счита, че единствено Комисията е разполагала (или е била в състояние да изиска) данните, които са необходими, за да се наблюдава ефективно използването на квотата „Хилтън”. При тези обстоятелства, задължението да се гарантира, че квотата се прилага правилно, е с още по-голяма тежест.

169. От документите по делото и от заседанието пред Съда, става ясно, че сериозните пропуски на Комисията при наблюдението на прилагането на квотата „Хилтън” са допуснати през разглеждания период.

170. На първо място, за 1991 и 1992 г., Комисията не е проверявала редовно и по подходящ начин информацията, предоставена от аржентинските власти относно количествата стоки, изнасяни съгласно квотата и издаваните сертификати за автентичност в сравнение със съответната информация, която Ж е изпращана от държавите-членки.

171. Дори предполагайки, че тази проверка не е била възможна, доколкото списъците на държавите-членки не са указвали серийните номера на въпросните сертификати за автентичност, Комисията е трябвало да поиска от държавите-членки да представят тази информация. В отговор на въпрос, поставен от Съда на заседанието, от страна на Комисията е признато, че наличието на измама вероятно би могло да бъде открито много по-рано, ако тя редовно е сравнявала данните за вноса.

172. В действителност, вносът е наблюдаван от Комисията по неподходящ и непълен начин.

173. По този начин, единствено в началото на следващата година, Комисията е обобщавала от списъците информацията, която Ж е била изпращана, така че разликите в количествата, и където е уместно, всяко надвишаване на квотите, е могло да бъде открито едва към този момент. Поради това, през всяка година, тя не е била в състояние да уведоми държавите-членки, че квотите за тази година може да са изчерпани.

174. Освен това, списъците са само написани на ръка. Комисията би имала възможност да наблюдава данните, които Ж се предоставят, много по-ефективно, ако тя ги е обработвала на компютър. Освен това, без особена трудност, тя е могла да преодолее проблемите, свързани с факта, че посочването в сертификатите за автентичност на евентуалната държава-членка вносител не е била задължителна, така че стоките биха могли да бъдат изнесени в държава-членка, различна от посочената в сертификата.

175. Второ, както вече беше отбелязано в точка 146, по-горе, Комисията е пропуснала да разпространи до държавите-членки образци от подписите на аржентинските служители, упълномощени да подписват сертификати за автентичност, или да ги публикува в Официален вестник. Следователно на националните органи е отказано потенциално ефективно средство за своевременно откриване на фалшификации. От документите, представени пред Съда, става ясно, че Комисията сама признава на заседанието на експертната група на 2 октомври 1995 г., че този пропуск представлява грешка от нейна страна.

176. Трето, Комисията не е реагирала на констатациите, че квотата „Хилтън” по-рано е била изчерпвана.

177. Във връзка с това, от обобщения доклад става ясно, че проучването, проведено в Аржентина през 1993 г., е разкрило, че повече от 460 сертификата за автентичност, представени през 1991 и 1992 г., са били фалшифицирани. Следователно, през тези две години, 4 500 тона говеждо е влязло в Общността с подправени сертификати, а несъбраните такси за този внос възлиза на около 18 милиона ECU.

178. Не се спори по въпроса, че Комисията е узнала за сравнителното надвишаване на квотата не по-рано от 1989 г. На заседанието, тя е признала, че само за тази година, квотата „Хилтън” е била надвишена с повече от 3 000 тона.

179. Пропускът да реагира на тази констатация представлява сериозно нарушение от страна на институцията. Откритите нередности е трябвало да привлекат нейното внимание към необходимостта да извърши по-подробни проверки. След този момент, тя е могла да проведе разследвания, за да установи точните причини, поради които квотата е била надвишена.

180. Ако Комисията беше използвала по-ефективни методи за наблюдение в подходящото време, за да преодолее проблемите, свързани с факта, че квотата е превишена през 1989 г., то фалшификациите, които са извършени през 1991 и 1992 г., вероятно е нямало да могат да достигнат до нивото, което е открито впоследствие, тоест до 10 % от обема на квотата „Хилтън”. Загубите, претърпени от търговците, следователно е могло да бъдат ограничени със сигурност, както и самата Комисия е признала да заседанието.

181. И накрая, чак след разследването, проведено през 1993 г., Комисията е взела мерки, за да подобри и укрепи системата за наблюдение на приложението на квотата „Хилтън”, като е приела Регламент (ЕО) № 212/94 от 31 януари 1994 г., който определя подробни правила за прилагане на разпоредбите за вноса, предвидени от Регламенти (ЕО) № 129/94 и (ЕО) № 131/94 на Съвета за висококачествено говеждо и замразено биволско месо (ОВ L 27, стр. 38).

182. От този момент нататък, съгласно член 4, параграф 1, буква в) от Регламент № 212/94, органът, който издава сертификати за автентичност в Аржентина, трябва да е задължен да предоставя на Комисията всяка седмица информация, която Ж дава възможност да провери вписаното в тези сертификати. Освен това, съгласно член 5, параграф 1, буква в) от този регламент, компетентните органи за управлението на организацията на пазарите в държавите-членки може да издава разрешение за внос, само след като са убедени, че цялата информация в сертификата за автентичност съответства на информацията, получена от Комисията чрез седмичните доклади по въпроса. Тези нови правила правят възможно редовното сравняване на декларациите за внос и декларациите за износ.

183. На заседанието, Комисията признава, че ако тези нови правила са били приети, след като е установено, че квотата е превишена през 1989 г., това би дало възможност да се предотврати или поне да се ограничи степента на надвишаване на квотите през 1991 и 1992 г.

184. По този начин, пропускът своевременно да се въведе ефективна система за наблюдение, в съчетание с други пропуски, свързани с наблюдението на квотата

„Хилтън” през 1991 и 1992 г., са създали условия, които са дали възможност фалшификациите да продължат и да стигнат до размера, отбелязан по настоящия спор.

185. Вече се изтъкна (вж. точка 155 по-горе), че пазарната цена на говеждото „Хилтън”, продавано с валиден сертификат за автентичност, обикновено е значително по-висока, в сравнение с тази на месото, продавано без сертификат; разликата в цената се обяснява с факта, че таксите от порядък на 10 DEM на килограм е трябвало да се плащат за говеждо, внасяно извън квотата „Хилтън” (вж. точка 11 по-горе).

186. Установено е също така (вж. точка 156), че цените, заплащани от ищеца за говеждото месо, внасяно с фалшифицирани сертификати за автентичност, са приблизително на същото равнище като цените на говеждо „Хилтън” с валидни сертификати.

187. Следователно, ищецът твърди, че от финансова гледна точка, тъй като цената за закупуване на говеждо „Хилтън” е по-висока, дори за месо, внесено с фалшифицирани сертификати, той вече е заплатил цена, която в широк смисъл, включва и вносната такса; това не се оспорва от Комисията.

188. Вярно е, че правото на Общността обикновено не защитава очакванията на засегнато лице във връзка с валидността на сертификат за автентичност, за който при последваща проверка е установено, че е фалшифициран, тъй като този случай представлява част от търговския риск (Решения на Съда Van Gend & Loos and Expeditiebedrijf Wim точки 59 - 60).

189. От друга страна, по настоящото дело, фалшификациите са дали възможност квотата „Хилтън” да бъде надвишена в значителна степен, само защото Комисията не е изпълнила своето задължение за контрол и наблюдение на приложението на квотата през 1991 и 1992 г. При тези обстоятелства, фалшификациите, които освен това са извършени много професионално, са надвишили обичайния търговски риск, който трябва да се поеме от ищеца, съгласно съдебната практика, упомената в предходната точка.

190. Тъй като член 13 от Регламент № 1430/79 е предназначен да се прилага, когато обстоятелствата, характеризиращи връзката между търговец и администрация, са от такъв характер, че би било несправедливо от търговеца да се изисква да понесе загуби, които обичайно не биха възникнали (Решение Coopérative Agricole d'Approvisionnement des Aviron, упоменато по-горе, точка 22), трябва да се постанови, че предвид всичко упоменато по-горе, обстоятелствата по настоящото дело представляват специален случай по смисъла на тази разпоредба и оправдават освобождаването от вносни мита.

191. Комисията е допуснала очевидна грешка в оценката, като е счела, че пропуските при наблюдението на приложението на квотата при никакви обстоятелства не могат да представляват специален случай.

192. От упоменатото по-горе следва, че както второто искане, и третото искане, в което се твърди нарушение на член 13 от Регламент № 1430/79, е достатъчно обосновано.

193. Следователно, без да е необходимо да се произнася по четвъртото и петото искане, в които се твърди съответно неизпълнение на задължението да се представят мотиви и нарушаване на принципа за пропорционалност, оспорваното решение трябва да се отмени.

По съдебните разноски

194. Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Комисията е губеща страна, тя следва да бъде осъдена да плати разноските съгласно искането на ищеца.

195. Обединеното кралство, встъпила страна, трябва да поеме своите разноски съгласно член 87, параграф 4, точка 1 от Процедурния правилник.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (първи състав) реши:

- 1. Отменя Решение на Комисията от 20 декември 1995 г., адресирано до Федерална република Германия относно молба за освобождаване от вносни мита.**
- 2. Осъжда Комисията да плати разноските.**
- 3. Осъжда Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия да поеме своите разноски.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 19 февруари 1998 година.

Подписи